

היא היתה כבר מוזגת ומוכרת

פרחים - היום היא משוררת

בעיות במיטה לשבת המלכה

מהוררת

יושבת חנה גולדברג בת העשרים ושלוש בדירתה שבנווה שאנן בחיפה. חנה, שסיימה את לימודיה בפילוסופיה ומשיכה השנה בלימודי אנגלית באוניברסיטת חיפה, עומדת לפרסם את ספר השירים הראשון שלה.

ה אם לשבת המלכה יש בעיות במיטה? — שואלת ואינה משיבה חנה גולדברג (23) מחיפה, בספר שירים שלה, הנושא כותרת יוצאת דופן זו. זהו ספר השירים הראשון של חנה, העומד לראות אור בסוף החודש בהוצאת תמוז. חנה גולדברג היא צעירה נאה ותמירה, שנולדה וגדלה בשכונת נווה שאנן שבי חיפה. כיום היא מתגוררת, כימעט לבדה, בדירה משלה בת שלושה חדרים בשכונת הולדתה, עם כלב העונה לשם מקינטוש. קירות דירתה מכוסים בציורים, מעשה ידיה, בעיקר דיוקנות עצמיים, והרהיטים מכוסים באריגי קטיפה וצמר שונים.

בצבא שירתה ככתבת-צבאית של במח"נה גדנ"ע והתגוררה שנתיים בתל-אביב. השנה סיימה תואר ראשון בפילוסופיה ב"אוניברסיטת חיפה והיא ממשיכה בלימודי השפה האנגלית והספרות האנגלית. מלבד כתיבת שירים, שזהו העיסוק היציגי שלה, עסקה חנה גם בעבודות פתות רציניות. בשנת הראשונה ללימודיה בארץ ניבסטה עבודה, למשל, בגן-חיות. חנה, האוהבת כעלי-חיים, עסקה בהחלפת כלבי בים של עכברים, בהפרדה בין זוגות של ארנבות, "שהילכים הרבה מכות", וגם ב"האכלת נחשים". זוהי עבודה של גברים, אומרת חנה, "אבל אני אהבתי את זה".

מעשנת

בשרשרת יושבת חנה בדירתה בת שלושת החדרים. בעת לימודיה באוניברסיטה עבדה חנה כמוכרת פרחים, שוטפת רצפות, מוזגת במלון, מגישה בבית-התה, מטפלת בבעלי-חיים ומוכרת תמונות שצירה בעצמה.

גרוע, משום שזוהי כתיבה מגמתית, זה כמו להיות אצל פסיכיאטר". בתיכון למדה במגמה מורחנית-ביולוגית ולא במגמה סיפרותית, משום שאהבה יורתר מדי ספרות מכדי ללמוד את זה. אך המתנד שלה ידע בכל זאת לאבחן את כ"י שוריה ודחף אותה לכתוב בצורה רצינית יותר. בהשפעתו פנתה חנה לבחונה עוד כשהיתה בשמינית, אלא שלא התפנה שם מקום בשבילה. לעומת זאת התפנה מקום בבחונה גדנ"ע והחלטתה היתה נחושה, להילחם על התפקיד:

"הייתי ילדה", סערה חנה, "ובעיתונאות לא היה לי נסיון קודם. מה שכן היתה לי זו חוצפה. נכנסתי למערכת העיתון, התיישבתי וביקשתי כוס קפה. בכל זאת טר"ח לרפות את ידי והסבירו לי שיש לפחות עוד מאתיים מועמדות כמוני. שאלו אותי אם יש לי נושא לרפורטז'ה, ולא הבנתי את פשר המילה. לא שאלתי מה זה וניסיתי להפגין אותם במשהו אבסורדי. העסיק אותי או נושא המין ושאלתי את זה וניסיתי להפגין אותם במשהו אבסורדי. בקיצור, הצעתי כתבה איך אנשים מגיבים למינור ואיך הם מסתדרים עם המין". כך נכנסה חנה לעולם העיתונאות ועד

בשנה השניה ללימודיה עבדה בבית-התה שבמרכז הכרמל, שם הגישה "כל מיני סוגים של תה לסנובה של אניני הטעם". בשנה השלישית מצאה את עצמה עובדת כ"י ברמאנית במלון וכמוכרת פרחים ברחובות. חוץ מהעבודות הקלילות שמהן היא מתפרנסת, מוכרת חנה גם תמונות אמאיל שיששה יחד עם אחותה הגדולה, שהיא ציירת במיקצועה. את סיגנון עברי דותיה באמאיל היא מכנה סוריאליזם נאווי. בסכום שהרוויחה ממכירתן של עבודות נאוויית אלה קנתה מכונת המדיום היחיד אליו היא מתייחסת ב"מלוא כובד הראש. לדבריה, הוא הכתיבה. שם היא בטוחה שהיא לא מבלפת. לגבי כל שאר התחומים יש סימני-שאלה. בפעם הראשונה שכתבה משהו, היתה בת שתיים-עשרה: "זה הלך ישר לכיוון של שירה, מבחינת הקצב של הדברים ש"נכתבו. אני זוכרת ששכנתי על הריצפה, בבית-הורי. היה צהריים, וחם נורא, ופתי אום נשפך לי. לא הראיתי את השירים לאף אחד. גם לא קראתי להם שכתבתי שירים. לא כתבתי לא על בנים ולא על אהבות. גם לא כתבתי מתוך מצוקה, אלא לעיתים רחוקות. כשה קורה, השיר יוצא

בשירונות

חנה גולדברג, כשהיתה בת שמונה-עשרה, מכינה את עצמה עם חברה למיסדר צבאי בשירונות. עוד כשהיתה בשמינית התגלה בה כישרון כתיבה ובהשפעת המחנך שלה פנתה לעיתון במחנה גדנ"ע והתקבלה ככתבת.